

Lentekaaind

Al êêder schreef ik d'r 'n stuksie over. Aan bekant aalles wat in m'n leve gebeurt of gebeurde, kan 'k wel een vaarsie hange. Somwaaile met 'n paor draejchies of somtijje mèn bekant de hêêle tekst. Eêntjie mèn draejchies is 't vaarsie 'Lentekaaind'. As ie gao zoeke – wat is 't internet toch fijn – ving ie as uitvoerend orkest: het Orkest Zonder Naom. 't Lijkt wel op BZN (Band Zonder Naom). Hoeneer 't vaarsie uitkwam? 'k Denk 1952 (toe 'k pas twêê jaer was). Laeter het Robert Long 't nog is overnieuw ingezonge. Nou ja, de nie-diëlecters zijn nou aal lang afgehaakt, toch? 't Begin van 't vaarsie is: 't Is een herinnering zôôas zô veule, mor deuze êêne lae mijn nie los, wanneer in 't voorjaer de vlinders speule dan denk 'k weer aan dien dag in 't bos.

'n Dag in 't bos?

Die herinnering was t'r voor mijn nie drek, mor wel aan 'n ritjie op m'n Tomosbrommer- net zeuventien jaer, want toe was 'r pas genogt gespaord – deur Wengerde en daernae zoenend in een gangchie. 'k Weet de plek nog percies en òk wellek maaisie. Een paor jaer geleeje kwam ik heur in ons durrep tege. Herkende heur – toch nae zô veul jaer – drek.

Mêênde zij mijn òk. We groette. Ik hà trouwes gêên flauw idee of ze nogg wel in Slierecht weunde. Want ons durrep hè nou behôôlijk meer inweuners dan in de jaere 60. Soms kom ie nou mense elleke week tege, omdà je rond dezellefde tijd in dezellefde winkel boodschoppe doet en soms zie je ze zelde of nooit meer. Gezocht op facebook, wis nog wel heur achternaom van toe, mor ja... die kon wel veraanderd weze. Gêên rizzeltaot. En daermee wier ok dà mekaor tevaallig tege komme weer een herinnering zôôas zô veule: 'voorgoed verdwene in de tijd'. Weer 'n regel uit 'n vaarsie; êêntjie van Benny Neyman.

Vorige week schreef kelegao diaolect schrijver Bas op deuze plek: "Naermaote je ouwerder wor, hè je aalsmor meer herinneringe die je zô nou en dan bezig houwe." Wat 'n geluk dà me die herinneringe hebbe. Wat kan 'k een verdriet hebbe met de mense die dementere; verdriet met hullies, mor nog meer met de mense daer omheen. Vroeger, we konne aal die moeilijke taareme nò nie, hiette dà geheugeverlies: kaains. De mêêste herinneringe die hullie hebbe komme vaak uit d'r jeugdjaere. Je begin oud te worre, Gert. En zellefs daer over bestot een vaarsie. Lees 't verhaoltjie in 't laetste Kompas van vorig jaer nog mor is: "Je wor ouwer pappao." En dà gel nie aallêên voor pappao, mor ok voor opao. Je hoof nie in de ouwe krante te spitte. Aalle verhaole staon aallemael op de site van de Historische Verêêniging Slierecht.

Gert